

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HALEWIJN ACHTERNA

Een dubbelmonoloog

door

Mark van Strydonck

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2005
Nr.2046

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens bvba
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens bvba worden gestuurd. Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

TARIEFCODE A3

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **HALEWIJN ACHTERNA** op te voeren moet de naam van auteur **MARK VAN STRYDONCK** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1993/220/24
ISBN 90-385-0234-6

© 1993 Toneelfonds J. Janssens/Mark van Strydonck
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het stuk is bedoeld als simultaantheater. De twee actrices beschikken elk over de volledige scène en de bank. De tekst moet zo gespeeld worden dat de twee stukken samen evolueren. Daarom staat het stuk ook afgedrukt in twee naast elkaar staande kolommen.

Gans het stuk door hoort men op de achtergrond, zeer zachtjes, de geluiden van het bos: het gefluit van vogels, het ruisen van de wind, enz. Af en toe wordt dit plots doorbroken door een scheller geluid, zoals het tokken van een specht of het geroep van een koekoek. De actrice die op dat ogenblik niet aan het woord is reageert op deze geluiden met een zekere angst, denkende dat ze ondekt is. Deze geluiden geven de ene speler kansen op stil spel terwijl de andere aan het woord is. Ook het gegeven dat het personage door een beek is gelopen en dus natte voeten heeft, kan als stil spel de intermezzi vullen.

De scène is volledig leeg op een (park)bank na. Er is geen decor. Gekleurde fond-doeken of belichting suggereren een bos. Het publiek hoort een meute honden dichterbij komen. Het geluid van de honden zwelt aan en sterft weerom weg.

a) *Op dat moment komt een meisje van een jaar of achttien het podium opgerend, totaal buiten adem. Ze ziet er jeugdig en fris uit. Is vastberaden maar nogal introvert. Ze is klassiek gekleed en komt duidelijk uit betere kringen, spreekt steeds algemeen Nederlands.*

Oef. (Zet zich op het hoekje van de bank, haar hoofd op haar handen steunend, ademt zwaar) Ik geloof dat ze weg zijn. Was me dat lopen. Zo'n meute honden achter mij aan. Gelukkig dat ik nog meegedaan heb aan de universiteitscross anders had ik het nooit gehaald.

Ik geloof wel dat ik de weg verloren ben. Ik had hier natuurlijk niet moeten komen. Maar je weet hoe dat gaat met ouders, die hebben toch nooit tijd voor hun kinderen.

b) *Op dat moment komt een meisje van een jaar of achttien het podium opgerend, totaal buiten adem. Het is een mooi meisje maar extravagant op het ordinaire af. Ze heeft een sterk karakter en is extrovert. Ze komt duidelijk uit een volks milieu en spreekt dialect.*

Amaai. (Legt zich languit op de bank, ademt zwaar) Ik denk dat ik er van af ben. Was me dat crossen. Zo'n bende honden achter mij aan. Maar 'k heb al erger mee gemaakt. Als ik met mijn broer graffiti's op de metrowagons ga tekenen is ook dikwijls van crossen geblazen.

Maar waar zit ik nu? 'k Ben mijne weg kwijt. Verdomme, 'k had het nooit mogen doen hé! Maar wat wilt ge? Thuis krijgt g'ook nooit een serieus antwoord.

Ik zal nooit vergeten hoe het begonnen is. 's Vrijdags na de cursus ga ik altijd tennissen in 't park. Mijn vriendin brengt mij dan gewoonlijk naar huis, maar die was nu niet komen opdagen en ik zat daar. Op zichzelf is dat niet erg. Ik vind altijd wel iemand om mij naar huis te brengen. Maar die vrijdag zat ik toch wel in de problemen, want van mijn kennissen was er niemand. Ik bleef nog wat aan de bar zitten mij ongelukkig te maken over het feit dat ik niet weg geraakte tot er plots iemand achter mij vroeg of ik soms wou meerijden. Ik draaide mij om en stond oog in oog met de meest onwaarschijnlijke man die ik ooit gezien heb. Ik schatte hem wel wat ouder, maar wat een présence. Vlot, artistiek, met een tweed jasje en een dikke rolkraag. Ik kon met moeite "ja, dank U" over mijn lippen krijgen. Hij reed met een old-timer. Het was al chroom dat de klok sloeg en een dash-board afgewerkt met mahonie.

Onderweg heb ik geen woord kunnen uitbrengen, zo opgewonden was ik. Maar hij praatte vlot en ongedwongen. Thuis aangekomen vroeg hij of ik tijdens het weekend naar zijn landhuis wou komen. Hij gaf een art-exhibition en had mij graag om mijn mening gevraagd over bepaalde werken die er te koop werden gesteld. Ik was zo in de wolven dat ik onmiddellijk "ja" heb gezegd, zonder ook maar een ogenblik na te denken. Voor ik uitstapte haalde hij uit het handschoenkastje een boekje. "Mijn eerste dichtbundel", zei

't Is allemaal vorige week begonnen. Vrijdagavond: ik, zoals gewoonlijk naar de disco met Suzanne mijn vriendin. Zoals altijd blijf ik daar zo lang mogelijk hangen om dan naar buiten te stormen om nog juist mijne laatste tram te halen. Deed ik ook vorige vrijdag, maar door stom toeval stapte er juist iemand uit zijne auto als ik de disco uitschoot, ik pardoeffel er op natuurlijk en mijne tram weg. Nadat ik terug goed en wel op mijn voeten stond en ik mijnen tram den hoek zag omdraaien bekeek ik diegene waar dat ik ben tegen gelopen. Ik kon mijn ogen niet geloven, precies een broerke van James Bond. 'k Geef toe, hij was wat ouder als ik. Maar ne kei van ne vent! Gewoon bangelijk! Ik begon er wat met te babbelen en hij stelde voor mij naar huis te brengen. Ik twijfelde, maar dan zag ik zijne auto, een kas van een Mercedes, met gefumeerde ruiten.

Onderweg kon ik mijne tetter niet houden. Ik was zo opgedraaid dat ik heel de weg door heb zitten kletsen, over alles en nog wat. Als we dan thuis kwamen vroeg die toch zeker niet of ik in 't weekend naar zijn villa wou komen, voor een "Garden Party". Hij zei nog zoiets als "iemand zo vlot als jij zal het feest zeker opvrolijken". Maar ik luisterde eigenlijk al niet meer en zei direct van "ja", zonder na te denken. Ik was dan ook totaal mijne kluts kwijt. Bij het uitstappen gaf hij zijn naamkaartje. "Zo weet je me

hij. "Ik geef je graag een exemplaar. Mijn adres staat op de cover". Ik bekeek het zwarte boekje met de witte letters in het maanlicht. "Het lied" stond er op, door "Halewijn".

Gans de nacht heb ik zijn poëzie gelezen en herlezen. Tot ik zelfs met mijn ogen toe zijn verzen voor me zag. De sierlijke letters op het spierwitte blad.

De volgende morgen stond ik wat later op dan gewoonlijk. Ik weet dat mijn vader graag nog de beursberichten zit uit te pluizen en dat is het ideale moment om iets te vragen, hij luistert dan toch niet. Ik vroeg dus langs mijn neus weg: "Pa, mag ik het weekend gaan logeren". Vanachter de krant kwam er een vrij neutraal "Hm..", maar voor mij was dat voldoende. Ik drink stilletjes mijn glas fruitsap leeg, schoof zo geruisloos mogelijk mijn stoel onder tafel en sloop de kamer uit. Ik was nog niet ten volle in het deurgat of hij: "Schatje, je mag toch wel van je moeder, niet"? Hoe is dat nu toch mogelijk! Vader is een succesvol zakenman, mag overal op de eerste rij gaan zitten, maar thuis... Mij goed.

Ik dus ons moeder gaan opzoeken. Ze was juist bezig in haar schildersatelier. "Mammie, mag ik weg voor 't weekend"? "Maar natuurlijk lieveling. Naar wie ga je, naar Marie-Louise of naar Francine"? Als ik haar de ware reden van

zeker te vinden" zei hij. De dikke zwarte reliëfletters blonken in het licht van de straatlantaarns en zelfs thuis in het donker wreef ik zacht over de letters en herhaalde steeds bij mezelf zijn naam als de letters onder mijn vingers schoven: "Halewijn".

De volgende morgen, vragen of ik mocht. Onze pa zat aan tafel zijn gazet te lezen, de rest was al weg. De sportbladzijden: het beste moment om iets te vragen. "Pa ik ben weg voor 't weekend, morgenavond ben ik terug!". Vanachter de gazet kwam een vrij neutraal "Hmm..". Voor mij was dat genoeg, ik drink mijn koffie uit, sta zo stil mogelijk recht en op de tippen van mijn tenen de kamer uit. Ik was nog niet in 't deurgat of hij: "Hebt ge dat al aan uw ma gevraagd"? Dat is nu elke keer hetzelfde die mens heeft geen eigen mening. Als hij naar de voetbal gaat is 't precies of het is zijn ploeg en thuis durft hij zijne mond niet open te doen.

Dus ik naar ons ma. Die was al in de keuken groenten aan 't wassen. "Ma, mag ik voor een paar dagen weg? Ik heb een vriend die een party geeft in zijn villa en hij vroeg of ik niet kan komen voor 't weekend". 't Was eruit in één keer. Ons